

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνῆκακόσα δέκα
καὶ ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ σ τ ὀ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἀπρίλη δεκάτη,
καιεὶς' στὸ Παλάτι.

Χίλια καὶ δεκαεπτὰ καὶ ἑκατὸν ἀκόμα,
λένε πῶς' στῆς ἐκλογαῖς θάβγῃ νέο κόμμα.

Ἄλγοι στίχοι ὅ, τι τύχη.

Πάλι γιὰ λεφτὰ
μὴν ἀνησυχῆς...
καὶ χωρὶς αὐτὰ
θάλλεις καὶ εὐτυχεῖς.

Μὰ καὶ ἂν ἔχῃς χάλι,
μόνον ἐκλογαῖς
θὰ γιατρέψουν πάλι
τόσαις σου πληγαῖς.

Ἐκ τοῦ Στρατοῦ τὰ παλληκάρια, τῆς πατρίδος τὰ καμῶματα.

Ἐμπρὸς ἔμπρὸς... εἰς τὴν γραμμὴν τί νεολαία στέκει,
ποῦχει παλάτι τὸ βουνό
καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανόν,
καὶ ἐλπίδα τὸ ταυφάνι.

Πέφτουν τὸ βράδυ' στῆς ἐννιά, ἔρπονται μὲ τὴν διάναν,
τρέχουν ἐδῶ, τρέχουν ἐκεῖ,
φοροῦν ἀρβύλαις καὶ χακί,
καὶ τρῶνε κουραμάννα.

Μὲ τὰ γλυκοχαράγματα φορτάνονται τοὺς σάκκους
καὶ ἀρχίζουσι πολὺραις κουραστικαῖς πορείαις,
πέρνουσι πόδι' γρήγορον, πηδοῦν χαντάκια, λάκκοις,
καὶ κουραμάνναις κουβαλοῦν καὶ κάνουν ἀγγαρείας.

Ἦλθε πάλιν ἀνοιξίς, ἦλθαν τὰ λουλούδια,
τρῶνε τοὺς χυμούς τρανοὶ καὶ πετοῦν τὰ φλούδια.
Βάγια βάγια τῶν βαγίων καὶ γιορτὴ μεγάλη,
ἔρδε Λάζαρε περδὲ ψάλλεται καὶ πάλι.
Ἐρδε ψάλλομε καὶ ἡμεῖς γιὰ καθένα Λάζαρο,
ἔρδε Λάζαρε περδὲ γιὰ τὸ ψηφοπάζαρο.

Ἦλθε πάλιν ἀνοιξίς, ἦλθαν τὰ λουλούδια,
τρῶνε πίνει καὶ ὁ ζευγάς καὶ πληρόνουν βούδια,
Κοῦκα' στὰ βουνὰ τὸ λέν, πέρδικες' στὰ πλάγια
πῶς προβάλλουν ζωντανοὶ Λάζαροι μὲ βάγια.
Λάζαροι ζωντανέψαν, καὶ Λαζάρων κόμματα
λένε πῶς θ' ἀρχίσουνε τὰ παλιὰ καμῶματα.

Παλαμῆδα σὰν καὶ πρὶν τοὺς ξαναμυρίζει,
βγαίνουν σὰν σαλίγκαροι μὲς' ἀπ' τὸ καυκί των,
Σύνδεσμος δὲν εἶναι πιά νὰ τοὺς φοβερίζῃ
καὶ τὴν ψυροκώστενα τὴν θαρροῦν' δική των,
καὶ καμμὰ δὲν σκιάζεται μούρη σαλιγκάρου
πῶς' μπορεῖ σουδάριον νὰ γενῇ Λαζάρου.

Ὅλα τὰ πουλάκια πᾶν ζυγὰ ζυγὰ,
τῶρημα τὰ λῆδόνι πάει μοναχό,
καὶ' στὰς κάμπους τέτοια τραγουδεῖ σιγά:
κράτος Ρωμηοσύνης δόλιον καὶ φτωχό.

Πηγαίνουν έξω στο Δαφνί με ζήλο και με θέρμη,
πάνε και στο Πικέρμι,
πιάσουν ψηλά της ράχαις
και κάνουν ψευδομάχαις.

Συνούν κοιλάδες ήσυχαις με τών πυρών τούς ήχους,
τρώνε της σούδας το ψητό,
χορεύουν και τόν συρτό,
και με κρασκατάνυξι κάνουν προπόσεις, στίχους.

Νικώμενοι και νικηταί
προβάλλουν τώρα ποιηταί
και πρώτοι τροβαδούροι.

Κέρνα, καυμένη παπαδιά,
τά χαϊδεμμένα τα παιδιά
με τσότρα, με παγοῦρι.

Από θαλάμους βγαίνουνε,
που δέν μοσχομυρίζουν,
ακούραστα πηγαίνουνε
κι' ακούραστα γυρίζουν.

Γι' αυτά καμμιὰ κατήφεια,
γι' αυτά κανέναν πόνο,
κι' ας τὰ τοιμπούν ζωθία
καμπόσα του στρατῶνος.

Χωρίς νὰ βγάζουνε φωνή,
χωρίς νὰ βγάζουνε μιζή,
σύρριζα κόβ' ή μηχανή
τά κατσαρά των τὰ μαλλιὰ.

Χαρά σκορπίζουν γύρω των βρημικαῖς καμπάναις
κι' ήχους ακοῦνε μουσικούς χαρμόσυνης καμπάνας,
κι' αν' μέρα νύκτα ξένοιαστα τρώνε σὲ караδάναις,
ἀλλὰ δὲν λένε σὺν κι' ἑμᾶς λόγια τῆς караδάναις.

Ταράμ ταράμ ταράμ τατά,
ἔχουνε κότσα δυνατά,
μαθαίνουν και σκοποβολή
χωρίς νὰ λέν γιὰ τὴν Βουλή.

Τὰ παλληκάρια του Στρατοῦ χαρούμενα γελοῦν,
που λὲς πῶς τρέχουνε γι' αὐτὰ κεφάλαια και τόκoi,
μήτε γιὰ τὴν Βασίλισσα τῶν Ἀγγλων ἑμιλοῦν,
που πῆγε τώρα στοὺς Κορφούς του Κόντε Θεοτόκη.

Ἀδελφωμένοι σὲ σπαθὶ και σύντροφοι σὲ βόλι
τέτοια φωνάζουν ἔλοι:
αν' ἔχῃς κότσα δυνατὰ κάνε φτερά και πέτα...
δὲν σὺ βαστᾷ μεταβολή...
ἐδῶ τὸ Μάνλιχερ λαλεῖ
κι' ἀστράφτ' ή μπαγιονέτα.

Β'.

Ἐμπρός, νεότης του καιροῦ,
ἐμπρός σὲ κάμπους και βουνά,
ἐπου παρλάτα δὲν περνᾷ,
μήτε κουδέντα κουτουροῦ.

Ὀπλίτας βλέπω διαλεκτούς...
μέσα σὲ κάμπους ἀνοικτούς
ἀνοίγει κι' ή ψυχὴ των.

Κι' ἀπὸ τὴν νέα των καρδιὰ
ἀγνὴ σὺν θυμοῦ μυρωδιὰ
βγαίνει κι' ή προσευχή των.

Ὀπλίτας βλέπω ζηλευτοῦς
και τραγουδοῦ χαρὰ σ' αὐτούς,
που τρέχουν σὲ δαφνώνα.

Χαρά' στους, που τραβοῦν ἐκεῖ
ποδαρηδὸν με τὸ χακί,
τὸ ξίφος, τὴν κορῶνα.

Τὰ χαϊδεμμένα τὰ παιδιά
στην ἀνοικτὴ τὴν λαγκαδιὰ
δλέπουν τρανὴ πατρίδα.

Δὲν τὰ μαραίνει καφενὲς
με χασομέρηδων φωναῖς,
καπνοὺς κι' ἔφημερίδα.

Σ' αὐτοὺς δὲν χάνουνε καιρό,
κάτι μακρὰν τούς ὁδηγεῖ,
και πίνουν γάργαρα νερὸ
ἀπὸ κρυστάλλινη πηγὴ.

Δὲν λένε γιὰ πολιτικά
και γι' ἄλλα σαλιαρίσματα,
κι' ἀκοῦν σὲ δόση μουσικά
τῆς νύκτας ψιθυρίσματα.

Σπιθοβολεῖ τὸ μάτι των,
παιᾶνας γιὰ χατήρι των
τονίζουν τροβαδούροι.

Κι' ἔχουνε γιὰ κανάτι των
κι' ἔχουνε γιὰ ποτήρι των
μονάχα τὸ παγοῦρι.

Μέσα σ' τῶν κάμπων τὴν δροσιὰ,
στην χάρι τὴν περίσσια,
ὁρθόναται κορμιστασιὰ
παιδῶν παλληκαρίσσια.

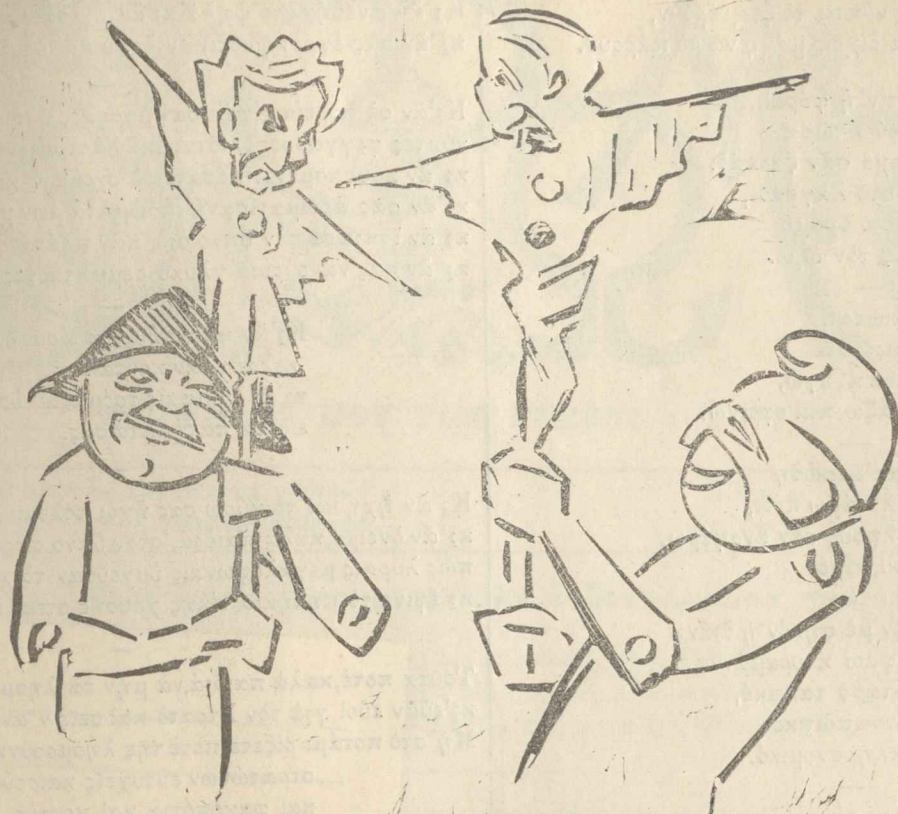
Ἐμπρός με νικητήρια,
με βρόντους, με ἑμβατήρια,
πρὸς κρατερὸν ἀγῶνα.

Τὸ δὴμ' ἀκούω τὸ ταχύ,
και νέας μάχης ἰαχὴ
φτερόνει τὸν Στρατῶνα.

Και φθάνει κάποιος ἀπ' ἐκεῖ δρομαῖος στρατιώτης
κι' ἀσθμαίνων ἀναγγέλλει
σ' ἑμᾶς και τούς ἐν τέλει
ἐπιτυχίαν πρώτης.

Χαρήτε σεις οἱ νικηταί
και σεις οἱ νικημένοι...
σὰς ἐπαινοῦν και πρεσβευταί
και σπαθοφόροι ξένοι.

Κι' ἐγὼ φωνάζω πρὸς αὐτοὺς
με τούς μεγάλους τούς στρατούς:
νὰ τὰ παιδιὰ μας, νάτα.

Τραγουδεροὺντ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ Λάξανοι πολιτικοί.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν καταντιὰ
γεῖά σου, καυμένη λεβεντιὰ,
γεῖά σας καυμένα νεῖατα.

Με' σ' τῆς πορείας τῆς νυκτός, σ' τὰ δάση, σ' τὰ λαγκαδιὰ,
σὰς συνοδεῦσιν τῶν γονεῶν κρυφαῖς εὐχαῖς και χάδια,
και πόθοι μουσικοῖ καιρῶν
κι' ὀνειράτ' ἀλυτρώτων,
ἐπου συνοῦν και με πυρῶν
ψευδοπολέμου κρότον.

Βλέπω και νέους τῶν συρμῶν
με σφύζον αἶμα και θερμόν,
βλέπω και κάτι ψιφτυτοῦ
μάγειροι νάσαι του Στρατοῦ.

Γ'.

Πῶς τόσα νέα τζόβενα μὴ δρέξη και μὴ στάξη
μποροῦν και μαγειρεύουνε με τέχνη και με τάξι.
Πῶς μάγειροι ξεφύτρωσαν τῆς ἀρχοντιάς τὰ γόρια
κι' αὐτοὶ που τὸ φαγὶ των τρῶν χίλια τούς λέν συχώρια.

Μ' αὐτοὺς νομίζεις ὅτι τρῶς μέσα σ' τὴν Γκράν — Μπρετάνια,
μόνο του Ρήνου τὸ κρασί σου λείπει κι' ή σαμπάνια.
Ἐκεῖνοι, που με μυρωδιὰς, με σιμόνις και δελάδες
λαμπρύνουν τὰ σαλόνια,
πῶς δαῖδαλο κατὰφεραν νὰ κάνουν φασουλάδες,
σούπαις και μακαρόνια.

Αὐτὸ τὸ θαῦμ' ἀληθινὰ
παντοῦ κατάπληξιν γεννᾷ,
κι' ἔλοι γιὰ τούτους σήμερα σταυροκοποῦντ' ἐκεῖ
που δαῖδαλο τὴν ἑμαθὴν τέτοια μαγειρικὴ.

Ἐμπρός ἐμπρός με τὴν ποδιὰ και τὴν πλατειὰ κουτάλα,
κι' ἔπειτ' ἀπὸ γυμνάσια, ψευτοπολέμους, κι' ἄλλα,
και τὸ φαγὶ σας νόστιμο και γλυκομπουκουνάτο,
που κάνει κι' ὄρεξι πολλὴ και τάντερο γεμάτο.

Νὰ κι' ὁ γυῖός μου με' σ' τοὺς ἄλλους, του Στρατῶνος παλλη-
που τὸν δλέπω με καμάρι. [καρί,

Κι' ἐγὼ λέγω πρὸς ἐκείνον: ἐνθυμοῦ και τὸν πατέρα,
που κι' ἐκείνος μὴ φορὰ
σ' τὸ θῆρετον ἐκεῖ πέρα
ἐπολέμησε γερά
μόνο μ' ἀσφαῖρα πυρὰ.

Ἐλεγαν και τοῦ μπαμπὰ σου: σήκω χάρτα νὰ παστρέψῃς,
σήκω νὰ μὰς μαγειρέψῃς,
σήκω και σὲ περιμένει του Στρατοῦ τὸ καζανάκι,
κάνε λίγη φασουλάδα, κάνε ρύζι με σπανάκι,
γιὰ νὰ λέμε: πῶς μυρίζει
τὸ σπανάκι με τὸ ρύζι.

Ἐνθυμοῦ του Φασουλῆ,
που κι' ἐκεῖνος μὴ φορὰ
τοῦκοψαν τὰ κατσαρά,
και τὸν ἔκαναν γουλι.

Εἰς αὐτὸ του Φιλοπάπου τὸ γνωστὸν κι' ἀρχαῖον μνημα
πὸτ' ἐπήγαινα τροχάδην, πὸτ' ἐπήγαινα με βήμα.

Τοῦτο τὸ μεγάλο μέρος,
που τὸ δλέπω τώρα γέρος,
και τὰς μάχας τὰς ἀσφαῖρους
ἐνθυμοῦμαι μ' ἄλλους γέρους,

γυπες οἰκοπεδοφάγοι μέρα νύκτα τὸ φερμάρουν,
καὶ ζητοῦν καλὰ καὶ σώνει δίχως μάχη νὰ τὸ πάρουν.

Ἄχ! ποῦν ἔκειν ἡ φόρα!...
καὶ δὲν πιστεύω τώρα
ἐγὼ πῶς εἴμ' ἐκεῖνος, ποῦ τρεχε σὰν ζαρκαδι
στὸν κάμπο, στὸ λαγκάδι,
κι' ἔπερνε τέτοιο δρόμο
μὲ σάκκους εἰς τὸν ὦμο.

Ὡ νέοι στρατιῶται,
τὶ ψευδομάχαις τότε
καὶ τὶ πεζοπορείαις δὲν ἔκανα κι' ἐγώ,
καὶ τώρα ποῦ σὰς βλέπω νεάζω καὶ σφριγῶ.

Τώρα, ποῦ δὲν πετῶ μ' ἐνείρατ' ἀερῶδη
καὶ δύσκολα πολὺ μ' ἔχω νὰ πάρω πόδι,
τώρα, ποῦ τόσους ἄθλους παληοὺς σὰν ἀναφέρω,
μοῦ λένε: ξύσου, γέρο.

Τώρα, ποῦ μὲ τὴν πούλια δὲν μὲ σηκόν' ἡ διάννα
καὶ δόντια πιὰ δὲν ἔχω νὰ φάω κουραμάννα,
βλέπω καὶ τὸ παιδί μου φαντάρο τακτικό,
ὅπου θαρρεῖς πῶς εἶναι τὸ Στρατιωτικό
γιά τὸ δικό μου σπῆτι σὰν κληρονομικό.

Φαντάρος ὁ πατέρας, φαντάρος τὸ παιδί!...
μὰ τί καμάρι τῶχω
σὰν τρέχῃ στὸ Γουδί,
σὰν βρίσκεται στὸ λόχο.

Μὰ πῶς τὸ καμαρόνω μὲ σάκκους εἰς τὴν πλάτη,
κι' ἂν φέρῃ καὶ στὸ σπῆτι καμμιὰν ἀμυγδαλάτη,
ἐγὼ τοῦ λέω τότε: σύρε νὰ φέρῃς κι' ἄλλαις
ἀκόμη πρὸς μεγάλαις.

Κι' ἂν φέρῃ καὶ κανένα κορέο τοῦ Στρατῶνος,
φέρε τοῦ λέω κι' ἄλλους, ἕνας δὲν φθάνει μόνος.

Κι' ἐγὼ κι' ἐγὼ, παιδί μου, στοὺς χρόνους τοὺς ὠραίους
ἐπῆγ' ἀμυγδαλάταις στὸ σπῆτι καὶ κορέους,
κι' ἂν ἐδῶλεπα καμμία νὰ βόσκῃ στὸ κορμί μου,
τὴν ἄφινά νὰ βόσκῃ, τὴν εἶχα γιὰ τιμὴ μου.

Τέτοια μὴ σὲ σκοτίζουν, καὶ διόλου γιὰ ν' τροπῇ
μὴν τὰ θαρρῆς, νεότης...
χωρὶς αὐτὰ κανέναν ἀδύνατον νὰ πῇ
πῶς εἶναι στρατιώτης.

Ε'.

Ἄς μ' ἔμπορῶσα νὰ γυρίσω στὰ δικά σας νεῖατα πάλι,
κι' ἄς ξανατραβοῦσα πόνους,
καὶ πηλήκιο τρεῖς χρόνους
ἄς φοροῦσα στὸ κεφάλι.

Ἄς γινόμευνα φαντάρος
νὰ κοκκίνιζα σὰν μῆλο
καὶ τοῦ σάκκου μου τὸ βάρος
νὰ τὸ νόμιζα γιὰ φύλλο.

Τώρα, ποῦ θὰ γυρίσετε στὰ σπῆτια σας καὶ πάλι
χωρὶς χακί, χωρὶς σπαθὶ καὶ στέμμα στὸ κεφάλι,
τώρα, ποῦ δὲν θὰ τρέχετε σὲ λόγγους καὶ βουνά,
τώρα, ποῦ θὰ φορέσετε τὰ φράγκικα ξανά,
ξεχάσετε, παρακαλῶ, καὶ κόπους κι' ἀγγαρείαις,
μεγάλους περιορισμούς, κρατήσεις, τιμωρίας.

Ξεχάσετε, καλὰ παιδιὰ, κάθε κακὸ καὶ πόνος
κι' ἔλο' μιλᾶτε χαρωποὶ γιὰ τὰ καλὰ καὶ μόνο.

Κι' ἂν ἀνεβήκατε ψηλὰ κι' ἂν πιάσατε τῆς ράχαις,
κι' ἂν σὰς ἐφρονημάτισαν ἔστω καὶ ψευδομάχαις.

Κι' ἂν σὲ πορείαις φώτισαν μορφαῖς ἡλιοκαμμέναις
νύκτες φεγγαροστόλισταις, κ' ἂν ἀστροκεντημέναις,
κι' ἂν κουρασμένοι πέσατε σὲ σχοίνους καὶ σὲ πεῦκα,
κι' ἂν σὰς ἀρωματίσανε τάρωμάτα των χάρισμα,
κι' ἂν ἱσκιώσε τὸν ὕπνο σας κ' ἂν πλάτανος κ' ἂν λεύκα,
κι' ἂν σὰς νανούρισε γλυκὸ ρεμματαριᾶς κελάρυσμα.

Κι' ἂν κελαδήματα Μουσῶν
κελάδησαν κοντὰ σας,
κι' ἂν νύμφαις τρόμαξαν δασῶν
εἰς τὰ πατήματά σας.

Κι' ἂν ἤχησαν τριγύρω σας ἤχοι πολεμικοί,
κι' ἂν ὄνειρο, καλὰ παιδιὰ, στὸν ὕπνο σας ἐφάνῃ
πῶς λύραις μεγαλόφωναις ὕμνοῦσαν τὸ χακί
κι' ἐγινε τὸ πηλήκιο νίκης χρυσοῦς στεφάνι.

Τοῦτα ποτέ, καλὰ παιδιὰ, νὰ μὴν τὰ λησμονῆτε
κι' εὐὰν εὐοὶ γιὰ τὸν Στρατὸ καὶ σεῖς ν' ἀναφωνῆτε.
Μὴ στὸ ποτάμι ρίξετε ποτὲ τῆς λησμοσύνης
στρατῶνων εὐτυχεῖς καιροὺς,
καὶ φαγοπότια καὶ χοροὺς
κοινῆς ἀδελφосύνης.

Μὰρς' στὰ σπῆτια σας λοιπὸν χάσινο ψωμί νὰ τρῶτε,
ξεκουράστε τὸ κορμί σας,
καὶ νὰ τῶχετε τιμὴ σας,
ποῦ γινήκατε καὶ σεῖς τῆς πατρίδος στρατιῶται.

Γυρίσετε στὰ σπῆτια σας, κι' ἄλλα παλληκαράκια
θὰ λθοῦνε τώρα σὰν καὶ σὰς νὰ γίνουν φανταράκια,
εὐζωνοί, κανονιέρηδες, ἱππεῖς καὶ πυροσδέσταις,
νὰ μάθουνε κι' αὐτοὶ πυρὰ καὶ νὰ μᾶς κάνουν φέσταις.

Γυρίσετε στὰ σπῆτια σας κι' ἔλοι σας εὐχρηθῆτε
σὲ μιὰ πατρίδα ζηλευτὴ νὰ ξανανταμωθῆτε,
κι' ἄς στέκῃ πάντα σοδαρὸ
καθένα παλληκάρι
μ' ἄρδ' στῆς σημαίας τὸ σταυρὸ
καὶ τὴν γαλάζια χάρι.

Γιὰ τοῦ Ρωμάνου τὴν Μαρή, τὴν κόρη τοῦ Μελά,
τὴν τιμημένη δέσποινα, τὸ δάκρυ μου κυλᾷ.
Κι' αὐτὴν, ποῦ μ' ἐστειλῶσε σ' εὐτυχισμένο χρόνο,
τώρα κι' ἐγὼ μὲ πόνος
νεκρὴ τὴν στεφανῶν.

Καὶ κρυπταῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ματσούκας τώρα βρίσκεται μὲς στὴν Ἀμερική,
Ματσούκας ἐτραγοῦδῃς βροντῶνους κι' ἐκεῖ,
καὶ γιὰ τὴν σχολὴν τοῦ Μαριου, τῆς Λαύρας τὴν ἡμέρα,
μὲ τὴν γαλάζια πρόβαλε φουστανελάς χιονάτος,
κι' ὁμογενὲς ἀληθινὸς δὲν ἐμειν' ἐκεῖ πέρα
χωρὶς νὰ τρέξῃ μὲ θερμὸν Ματσουκισμὸν γεμάτος,
καὶ στοῦ Ματσούκα τὸν νεῖρο δίνοντας ἔλοι σάρκα
ἐγέμισαν δολλάρια μιὰ μεγάλη βάρκα.